

Ольга Швець

(16 р., НВК «Спеціалізована школа І-ІІІ ст. – позашкільний навчальний заклад «Гармонія», смт. Нововасилівка, Запорізька обл.)

Моя сповідь

(скорочено)

... Хто я? Я – земля, по якій ходжу. Я – небо, у яке дивлюсь. Я – місяць, що віддзеркалює далеким і небаченим світом мрій. Я – думка, яка бажає свободи. І кожен день, і кожнісіньку мить мені доводиться за неї змагатися. Навіщо люди думають про те, про що не хочуть згадувати, роблять те, чого робити не хочуть, чому вони живуть там, де жити не бажають? Не таким мав бути цей день. Сьогодні мало бути щастя, свято: двокольорові стрічки, які з'єднували б кожний клаптик нашої землі, сонячні усмішки людей і теплі долоні ближнього. Сьогодні не мало бути крові, смерті й горя. Та пліснява залізла в щілину, руйнує, підминає під себе людські кістки, вкотре намагається одягнути кайдани на волелюбний народ.

Рівно рік тому почався рахунок ангелам Небесної сотні, кров пролилася на бруківку і вороття не стало. Вогонь, кулі, шини, руки, ноги, дим, люди, кров, червона заграва над столицею, усюди боротьба, боротьба не за життя, ні, – за свободу! Ми не раби, ми не стадо й не кодро, ми не кріпаки ХХІ століття. У нас є заради чого жити і заради чого вмирати, за що дякувати Богу.

Усе так швидко відбулося, кожен день зостався в пам'яті численними порізами. Це Революція Гідності, це поштовх уперед. Я не була там тілом, на жаль, але була думками. Мені 16, і мій максималістичний вік жадав опинитися на тих вулицях. Але й удома доводилось боротися за власну думку. Усі ті, хто були зі мною пліч-о-пліч одинадцять років, зрадили й заволали, що більш не хочуть ділити зі мною і повітря, і небо, і землю, по якій ступаємо. Вони зреклися всього: мови, історії. Упаде сухе дерево без коріння й загине на своїй «чужині». Чому вони не поїхали на «свою» Вітчизну, а сидять і «вставляють мені палиці в колеса»? Жорстокі, дикі й безглузді ті люди. Вони ж бо мають голову на своїх плечах, шкірять постійно зуби, а виглядають, як бовдури. Я ніколи не корилася цьому натовпу, цьому збіговиську переконаних у своєму абсурді. Пливають вони за течією, за вимріяною зіркою у самий вир і прив'язують до своїх ніг кайдани. Кажу: «Ви ж потонете! Ви ж усі повтопаєте!» – не чують, даю на поміч руку – відвертаються, кидаються навідліг словами, вони кличуть на поміч когось із мряки, сподіваються на порятунок по інший бік. Тільки луна дражливо відзивається. Усе одно не чують. Усе одно на щось сподіваються, а точніше «на когось».

Та я пишаюся, що народилася на цій святій землі, що живу в цій країні. Україна – це край геніальних творців, сильних, хоробрих, вільних людей з безмежною душею і відкритим серцем. Скільки постатей, які змінили облич-

ця століть і всього світу, зродила наша земля. Понурою, змарнілою й зажуреною була вона віками, закайдовою, запряженою в плуг, тягнула кимось заплановану для неї долю. Та минув той час, потрібно вже зрозуміти, який скарб у наших долонях, повірити в силу нашого життя: усіх думок, мрій, вчинків і кожного дня. Тільки так ми зможемо змінити картину за нашим вікном.

Яким би вогнем не палало моє серце, але воно завжди здригається від слів молодшої сестрички, коли вона каже, що прийдуть «російці» і всіх повбивають. Це п'ятирічна дитина, але вона все розуміє, вона дуже переживає. Марійка рано подорослішала. Вона вже знає, хто такі сепаратисти і що таке війна. На відміну від моїх однокласників, вона захоплено малювала і писала листи бійцям АТО.

Як страждає наша ненька-Україна, які жахи їй сняться щоночі. Щодня земля здригається й завмирає від болю од цих снарядів, од крові своїх дітей, від горя, яке принесли з собою оті «зелені шкаралупки», сусідки з «триколорими» очима. Та сама, яка «щиро» всміхається й тримає за спиною зрадливий стилет. Щодня несуть душі ешелони за край, за обрій. Вони ніколи більше не прокинуться вранці, не поцілують дружин, дітей, не пройдуться босими ногами по холодній землі, вони вже належать цій самій землі. Привозять тисячі людей у пекло, зроблене залізними шкаралупками, і, може, відлунням зостануться у цьому тумані, у цьому мороку, посічені на тисячі дрібок. Пролетять кров на зимову мерзлу землю. Але серця сповнені рішучості й любові. І щодня ці люди дивляться в очі ворогам і собою затуляють і матерів, і дітей, і коханих. Сила духу – це незламна твердиня, це важливіше за сотні обладунків. А ще аромат яблуні, долоні батьків, чай з пиріжками, зоряні ночі, щебетання солов'їв, люди, які живуть поряд, Дніпро, Дністер, Карпати, степи, ліси, Львів, Київ, Донецьк, Одеса, Сімферополь, всі містечка, села й маленькі купки хаток, кожна пташина, дитина – це все дає сили жити й боротися. Кожна краплинка й росинка життя надзвичайно безцінні, якщо вони сповнені любові.

Мить – це вічність, вічність – це мить.

Як хочу я відчути биття сердець всіх українців в одному ритмі. Щоб ні в кого не було сумнівів, що ми цілий, єдиний і сильний народ, одна цілісна країна. Як не вистачає нам літніх ночей під кримським небом!

Коли снаряди й бомби перестануть співати вдень і вночі симфонію війни?

Коли почнуть шанувати всіх героїв?

Коли до нас прилетить птах взаєморозуміння й миру?

Ми самі повинні зробити своє життя. Наша Україна розквітне.

